

Keşke Woody Allen gibi olsam

Günümüzün en ilginç kalemlerinden Hikmet Hükümenoğlu, dördüncü romanı *04:00*'te kaostan bahsediyor. Yazar bizi 'toplumların bilinçaltı kavramı'yla tanıştıırken, bilinç altımızdaki korkularımızla da yüzleştiriyor. Hükümenoğlu'nun yaşamı da romanını aratmayacak kadar renkli.

- Kitabınızdaki ana karakter kendini 'kaostan' kurtarmak için müzik dinliyor. Müzik sizin de mi kurtarıcınız olmuştu?

- Kaostan çok kurtarmadı müzik. Aslında kaosa etkisi oldu.

Çocukluğumdan beri çok fazla ilgi alanım oldu. Hiçbir şeye odaklanamadım. Dolayısıyla karman çorman bir hayatım oldu. Üniversite sınavlarında son tercihim fizik bölümünü kazandım. Nedeni de lise son sınıfta tiyatroya merak sarmamdı. Ders çalışmayı bırakıp tiyatro yazmaya, yönetmeye başladım. Fizik de zor bir bölüm. İlk iki sene bir kaos oldu. Sonra çok sevdim. Fakat Türkiye'de fizikçi olmak kolay değil. O sırada Koç Üniversitesi açılıyordu, MBA programı... Babamın zoruyla gittim oraya. Hayatta en son yapacağım şey bankacı olmaktı, bankacı oldum. O da hoşuma gitti. MBA'den sonra finans hayatım başladı . Ama bir yandan da müzikle uğraşıyordum. Resim yapıyorum, tiyatro oyunu yazıyorum, üç boyutlu animasyon yapıyorum, fotoğraf çekiyorum. Ama işte onun da sorunu şu, hiçbir şeye yeterince vakit ayıramıyorsunuz.

- Biz buna 'Woody Allen sendromu' diyoruz...

- Keşke biraz olsa ona benzesem. Tek bir şeye ilgi duyup tüm vaktimi ona ayırabilmeyi çok isterdim ama hiçbir zaman öyle olamadım. Yatırım bankacılığı yapıyordum. Orada da araştırma bölümündeydim. Aslında ruhuma en yakın şeydi, çünkü yine yazı yazıyordum. 10 sene çalıştım. Ekonomik krizlerin patlak verdiği dönemdi. 'Yapmak istediğim bu değil,' diye düşündüm. Bıraktım ve 'Müzikle ilgili bir şeyler yapayım' dedim. Elektronik müzik adı altında kendi kendime bir şeyler yapıyordum. Sonra baktım ki Türkiye'de onu da yapamam. İş bırakırken düşündüğüm ikinci şey 'Müzik olmazsa yazı yazmayı denerim'di. Sırayla hayatım boyunca yapmak istediğim her şeyi bir kez deneyecektim. Romanla başladım ve

böyle de devam edeceğim. Başka bir şey yapamam artık. Aradığımı buldum, ama hâlâ başka şeylere de çok fazla vakit ayırmak isteyip ayıramadığım için onun üzüntüsü var.

- Yazmanın dışında neler yapıyorsunuz?

- Her şeyi... Yine müzik yapıyorum. En son bu kitabın tanıtım videosunu hazırlayayım diye o işlere girip, video montajı falan yapmayı da öğrendim. Bir şeyi öğrenmeyi seviyorum. Kitaplarını okuyorum, aylarca kapıyorum. Kısa vadede olmasa da şu aralar heykeltıraşlığı da düşünüyorum. Resimle çok amatörce uğraşıyorum. Fotoğrafa çok daha fazla zaman ayırmak istiyorum.

- Robert Kolej'in havasından mı yoksa suyundan mıdır, sizin gibi Hakan Karahan da finans sektörünü zirvede bırakıp, kendini edebiyata ve oyunculuğa vermişti...

- Var tabii ki okulun etkisi, çünkü bizim zamanımızda diğer okullara kıyasla daha fazla ders dışı aktivite imkanı vardı. Tiyatro, resim gibi sanat dallarıyla ilgilenmek istiyorsanız, çok destekleniyordu ve hoş karşılanıyordu. Ama şimdiki okullara bakıyorum, çocuklara eskrim dersi bile aldırıyorlar! Onları da kıskanmıyor değilim. İlgisi olan çocuklar bizim okulda çok destekleniyordu. Ama ne kadar destek görseniz de okuldan çıktuktan sonra bu konuda bir meslek okumak çok büyük cesaret gerektiriyor. Ben tiyatrocuya olacağım dese ydım bile nasıl olacağımı bilmiyordum, o kapılar o kadar kolay açılmıyor.

- Bu öykü korkularınızla baş etmenin yollarından biri miydi?

- Kendi korkularıyla başa çıkayım diye bilinçli bir şekilde yola çıkmadım, ama yazarak kafamı rahatlatıyorum. Bu kitabı yazmam düzeltmeleriyle birlikte bir buçuk sene sürdü. İlk olarak şehrin o karanlık halini, o distopik ortamı anlatmak istemiştim. Şehrin öfkesi diye konuştuğumuz şey hakkında bir şey yazmak istiyordum.

TOPLUMUN BİLİNÇALTINA İNDİM

- Çok karanlık ve karamsar bir öykü anlatıyorsunuz. Sizin özel bir döneminize mi rastladı bu kitap?

- Bence hepimizin özel bir dönemine rastladı. Karamsar, gergin bir dönem

yaşıyoruz iki-üç yıldır.

- Toplumun bilinçaltını yazdınız diyebilir miyiz?

- Evet. Sokağa çıktığınızda herkes o kadar öfkeli ki, herkes o kadar korkuyor ve endişeli ki. Bu dönemde çok pozitif bir şeyler yazabileceğimi düşünemiyorum. Gündem o kadar karanlık ki, her gün korkunç bir şeye uyanıyoruz, ertesi gün ya onu unutuyoruz ya da bambaşka bir şey çıkıyor, unutmak zorunda kalıyoruz. Aynı şeyi deprem korkusunda da yaşadık. İki ay boyunca başucumuzda deprem çantalarıyla yatıp kalktık. Tehlike devam ediyor ama kimsenin umurunda değil. Belki yüzleşmeye çağırıyorum. Toplumların bilinçaltı dediğim şey de bu zaten.

- İstanbul da öykünüzde bir karakter. Öykünüzde İstanbul'un bazı semtleri yok oluyor...

- Deprem gibi bir felaketle olmasın tabii, ama korunması gereken yerler korunup, bazı yerler yeniden düzenlense çok güzel olur. Bilinçaltımdan bir tür yansıma olmuş olabilir. Başka bir itirafta daha bulunayım: Kitap aslında üçleme olacaktı. Bir sonraki kitaba hazırlık olsun diye kırıntılar koyup açıklamadığım çok şey oldu bu kitapta. Ama şimdilik üçleme fikrinden vazgeçtim. Önceki kitaplarımda Agatha Christie sonları yazıyordum, sonradan fark ettim ve çok kızdım kendime. Sonunda herkes bir yere toplanıyor, düğümler çözülüyor. Bu romanda öyle yapmadığıma memnunum ama açıklanmayan çok şey kaldığını düşünen okuyucular olduğunun da farkındayım.

KUSURSUZ AŞK BEKLENTİSİ GERÇEKÇİ DEĞİL

- Bir röportajınızda diyorsunuz ki 'Kadınlar âşık olmak ister, erkeklerinse daha başka tercihleri vardır, cinsellik gibi.'

- O röportajı verdiğimden beri sekiz sene geçti ve bence bu sürede insanların olaya bakış açısında da bir değişim yaşandı. Şimdi kadınlar 50 Shades of Grey 'i okuyor. Belki de ben onları dışarıdan yanlış yorumluyordum. Şimdi elimde daha çok ipucu var. Bence kadınlarda değil de, bizim dışarıdan kadınları algılayış tarzımızda bir değişim var. Belki artık ihtiyaçlarını ortaya koymada daha az çekingen davranabiliyorlar. Biz

erkekler de daha rahat anlayabiliyoruz. Kadınlara dair beş-altı sene önceki gözlemlerimle şimdikiler çok farklı. Kadınların tercihlerini ifade ediş şekilleri açısından, beklentileri açısından... Hızlı hayatta aşk ölüyor. Bu hızlı hayatlarda romantik aşk beklentisinin gerçekçi olmadığını belki de insanlar anlıyorlar. Ama her şeye rağmen romantizm de hâlâ var. Kadınlarda da hâlâ bir ideal aşk beklentisi var.

BİR DÖNEM TAKINTIM BEETHOVEN'Dİ

■ "Herkesten öğrenebileceğim bir sürü şey var diye, aynı anda dört bir yana saldırıyorum. Yönetmenler David Lynch'e, David Fincher'a, Ridley Scott'a, Christopher Nolan'a hayranım. Beş yeni Woody Allen filmi karşılığında bir Wes Anderson filmi değiş tokuş ederim. Korku, bilim kurgu, anime çok severim. Çocukken, korku filmlerini arkadaşlarıma anlatmaya çok meraklıydım, şimdi o huyumdan kurtuldum!" ■ "Murakami'yi çok sevdiğim malum. Yıllar önce David Mitchell ile tanışmıştım, defalarca okudum, hâlâ da okuyorum. Hiç azalmayan bir Bolano tutkum var. İçinde zeka pırıltısı olan her kitap ilgimi çekiyor. İhsan Oktay Anar ve Murat Uyraklı'ı çok severim. Orhan Pamuk'un ne yazacağını hep merak ederim." ■ "Müzikte de tuhaf dönemlerim oluyor. Küçük Yalanlar Kitabı'nı yazdığım sırada Beethoven piyano sonatları takıntı olmuştu. Sırf şu türü dinlerim diye bir saplantım hiç olmadı. Aksine, dinlemediklerim, bir şeyler kaçırmışım sıkıntısı verir." ■ "Sahne disiplini ve sahne arkasındaki takım çalışması beni çok heyecanlandırıyor. Arkadaşlarımı TV karşısına oturtur, zorla Madonna konserlerini seyrettiririm. Herkes işine bu kadar özen gösterse, hayat çok daha güzel olurdu."

AMAÇ, HAYATIN İÇİN DOLDURMAK

- Kadınların da, erkeklerin de kafası karışık.

- O da aslında aynı şeyden kaynaklanıyor, hayatımızda eksik ya da yanlış giden şeyler var ve bunların içini bir şekilde doldurmaya çalışıyoruz. Ve ulaşmak istediğimiz, bu şekilde bizi ayakta tutan kavramlar yaratmaya çalışıyoruz. Sabah kalktığımızda hayatı hâlâ güzel bulmamızı sağlayacak bir şeyler... Aşkı da bu nedenle bekliyoruz. Bir umut aslında, en karanlık ortamda bile...